

Pieter Aspe

Dood tij

Manteau

THRILLER

Voor Bolleke

Fato prudentia minor.
Het noodlot is sterker dan de wijsheid.
(VERGILIUS)

© 2000 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Eerste druk oktober 2000
Tiende druk juni 2013

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2903 0
D 2013/0034/279
NUR 330

Proloog

'Je weet wat er gebeurt als ik mijn zin niet krijg', zei de man zonder enige stemverheffing.

Hij had tijd zat, de hele dag als het moest, want niemand kon hem dwingen op te stappen. Hij bepaalde zelf wanneer hij kwam of ging, wat hij deed en hoe lang hij bleef. Zo luidde de afspraak.

Op de rand van het bed zat een jonge vrouw, voorovergebogen, de handen onder de kin gevouwen, alsof ze nadenkt. Haar gezicht was gespannen, haar mond vormde een strakke lijn. Beproevingen louteren een mens, had de man haar vorige week toegefluisterd, toen ze weigerde op een van zijn perverse wensen in te gaan. Wat moest ze doen? Zich verweren haalde niets uit. De man had ten slotte toch zijn zin gekregen, en dat zou vandaag niet anders zijn.

'Ik zal mijn best doen.'

De vrouw droeg een goedkope spijkerbroek en een T-shirt waarvan de stof optrok. De man staarde naar haar blote onderrug en de knokige wervels die door haar blauwgeaderde huid naar buiten staken. Hij associeerde ze met de rondingen aan de andere kant van haar lijf, rondingen waarvan hij nooit genoeg kreeg. Toch wilde hij eerst haar rug strelen, zijn vinger over iedere wervel laten glijden, omdat hij wist dat ze dat niet prettig vond. Zijn lust kreeg stilaan gestalte. Hij trok de gordijnen van de slaapkamer dicht. Een gele streep zonlicht viel schuin

door een kier naar binnen en verdeelde de kamer in twee grijze driehoeken.

‘Nu heb ik er zin in’, zei hij.

Op een tweepersoonsbed, twee nachtkastjes, een klerkast en een gammele stoel na was de kamer kaal. Het vale behang rook naar schimmel en het peertje boven het bed zat onder de vliegenpoep. Plotseling schoof een donkere wolk voor de zon. De lichtstreep op de vloer vervaagde. De man stapte eroverheen. Hij kwam naast haar op het bed zitten en liet zijn vinger over haar ruggengraat glijden. De vrouw liet hem begaan. Ze fixeerde de wijzerplaat van haar reiswekker die op het nachtkastje stond en wachtte geduldig af tot de secondewijzer vijf rondjes had gemaakt, want zo lang duurde het ritueel meestal. Daarna zou hij haar borsten betasten. Gretig knijpend, steeds harder, tot de pijn ondraaglijk werd en ze hem zou smeken ermee op te houden. Dan zei hij meestal: ik ben er klaar voor, meid. Vandaag was het niet anders. Zij smeekte en hij hield ermee op. Daarna zei de vrouw geen woord meer. Ze stond op, trok haar kleren uit en ging met gespreide benen op het bed liggen. Ze deed haar ogen dicht. Toen de man hijgend op haar kwam liggen, dacht ze aan haar lief en de heerlijke momenten die ze samen met hem in dit bed had gekend. Hoewel die gedachte de pijn verzachtte, voelde ze zich een beetje medeplichtig, en toen ze onwillekeurig kreunde, ook nog eens schuldig.

‘Ik wist wel dat je ervan zou genieten’, hijgde de man in haar oor. ‘Als het één keer zover is, genieten jullie er allemaal van.’

De vrouw beet op de binnenkant van haar onderlip. Gelukkig sloeg hij het kussen over. Hij wilde zo snel mogelijk klaarkomen, iets wat de laatste tijd steeds meer tijd in beslag nam. De vrouw werd misselijk van het gepomp waaraan geen eind leek te komen. Ze spande de spieren in haar onderbuik en sloeg haar benen om zijn middel.

Zijn ademhaling versnelde. Ze telde het aantal stoten. Zes, zeven, acht... Eindelijk. Straks zou hij nog wat opnamen van haar maken en dan was het afgelopen, voorlopig althans. Ze durfde hem niet te vragen wanneer hij terugkwam. Eén keer, toen ze dat wel had gedaan, was hij iedere dag gekomen, twee weken lang. Sindsdien vroeg ze hem niets meer. In de lade van het nachtkastje lagen twee slaaptabletten. Die zou ze innemen met een glas whisky als hij de deur uit was. Dat deed ze iedere keer, om de walging te verdrijven die hij in haar binnenste had achtergelaten.

Hoewel donkere wolken met regelmatige tussenpozen voor de maan schoven en de weerman het anders had voorspeld, bleef het drukkend heet in de Brugse binnenstad. Het geroezemoes op de terrassen deed denken aan de gezellige drukte van een mediterrane badstad, een indruk die nog werd versterkt door een klaterende fontein op het plein. Een politieauto maakte een obligaat rondje en sloeg daarna de Hauwerstraat in. De kans dat er op een avond als deze iets gebeurde, was klein. Tenminste daar gingen de patrouillerende politieagenten van uit. Brugge was Brussel niet. De achterlichten van de wagen vervaagden. Wazige oranje vlekken op een impressionistisch schilderij. Zo hoorde het in 'die Scone'.

'Geef me één reden waarom ik nu al naar huis zou gaan.'

Een meisje van een jaar of achttien waggelde de deur van een jongerencafé uit en keek haar vriend strijdlustig aan.

'Je hebt te veel gedronken, Miriam', zei de jongen.

'Ikke?'

Het meisje bekeek haar vriend met een veelbelovende blik. Haar ogen waren vochtig en verleidelijk, net als haar glimlach. De meeste jongens hadden een moord begaan om op dit moment en in die omstandigheden met haar alleen te zijn.

'Zal ik een eindje met je meelopen?'

Steven zette een stap in haar richting en sloeg aarzelend zijn arm om haar schouder.

'Nee', zei ze beslist. 'Ik kan best mijn mannetje staan.'

'Zie ik je morgen?'

'Misschien.'

Ze gaf Steven een vluchtige zoen op de mond, keerde hem de rug toe en schuifelde de nacht in. Waarom zou ze naar huis gaan, nu ze voor één keer van haar vrijheid kon genieten? Jongens, dacht ze. De enige muis waarvoor zij zich tegenwoordig nog uitsloofden, lag naast hun pc op een matje.

'Wil je echt niet dat ik je naar huis breng?'

Miriam draaide zich om. 'Naar huis brengen' klonk anders dan 'een eindje meelopen'. Ze aarzelde. Met Steven op de bank liggen, leek haar wel wat.

'Misschien kunnen we het thuis gezellig maken', stelde ze ondubbelzinnig voor.

Ze zette een stap naar voren zodat hij de warmte kon voelen die van haar afstraalde. Het hielp geen zier. Steven glimlachte alleen maar.

'Ik moet om twee uur thuis zijn', zei hij verontschuldigend.

Miriam keek op haar horloge. Twintig minuten was krap, veel te krap.

'Nee, laat maar', zei ze.

Steven drong niet verder aan. De cijfers op zijn eindejaarsrapport stelden niet veel voor, wat niet kon worden gezegd van de dreigementen die zijn vader vorige week had geuit toen hij een uur later dan afgesproken was thuisgekomen. Als hij het vanavond verknalde, kreeg hij de rest van de vakantie huisarrest. Alleen met Miriam een paar uur op de bank doorbrengen klonk aanlokkelijk maar de prijs die hij ervoor zou moeten betalen, was hoog, veel te hoog.

'Morgen ben ik de hele dag vrij.'

'Ik bel je wel', zei Miriam.

Ontgoocheling is een vluchtig gevoel dat plotseling kan omslaan in euforie. Dat ondervond Miriam toen ze langs de grote bronzen fontein liep en een koele waternevel haar T-shirt bevochtigde. Ze maakte uitgelaten een paar onzekere danspasjes en begon zachtjes te zingen.

'Kiss me, love me, do what you want with me. Cause I'm your baby... Tell me what you want from me, cause I'm your baby... And if you want me, I'll please you. Cause I'm your baby and I'll do everything to please you. So kiss me, love me, do what you want with me...'

Ze liep neuriënd door de Noordzandstraat in de richting van de Eiermarkt, waar het feest nog volop aan de gang was. Toen een groepje scholieren, puistenkoppen in veel te ruime broeken, haar luidruchtig aanklampie, liet ze het plein links liggen. Geen snotneuzen meer, dacht ze. Ik wil een echte man.

'Voor twintig miljoen. Wie of wat is een stegosaurus?'

'Een vent met kloten', schreeuwde een van de omstanders.

'Meneer weet blijkbaar waarover hij praat', giechelde Miriam. 'Stegosaurussen zijn inderdaad al een hele tijd uitgestorven.'

Niemand snapte de pointe, en dat had Miriam kunnen voorzien want het gezelschap bestond uitsluitend uit mannen die met drie- en vierletterwoorden waren opgevoed. Van een meisje dat een paar drankjes te veel op had, verwachtten ze onderbroekenlol, geen intellectuele prietpraat. Ondanks het machogedoe glimlachte Miriam verleidelijk naar de man die de prijsvraag had beantwoord en nu naast haar was komen zitten, een grote kerel met een vetkuif en een modieus stel bicepsen. Op zijn linkerbovenarm stond een draak getatoeëerd.

'Ik merk dat u gestudeerd hebt', zei Miriam met een dubbele tong.

De pilsjes die ze in het jongerencafé naar binnen had gekiept, hadden haar geheugen aangetast. Het laatste dat ze zich herinnerde, was de goede raad die ze van haar vader had gekregen (geen alcohol en oppassen met jongens, had hij gezegd). Daarna was ze met Steven de stad in getrokken om feest te vieren. Geslaagd met grote onderscheiding, stond er op haar rapport. Yes. Het vodje papier was een vrijbrief die haar de komende maanden zeker van pas zou komen. Beter nog. Ze had zich er niet eens voor hoeven uit te sloven, en dat tot groot ongenoegen van sommige leraars, die vonden dat ze lui was en onvoldoende gemotiveerd om straks hogere studies aan te vatten. So what? Haar vader was rijk. Who's gonna stop me? Who's gonna beat me? Die woorden klonken Miriam als muziek in de oren.

'Ik ben een gediplomeerde versierder', grijnsde de man met de vetkuif.

De hele meute in het café joelde. Alle ogen waren op Miriam en de vetkuif gericht.

'Weet u dan ook hoeveel poten een stegosaurus heeft?'

De vetkuif keek zijn kompanen aan en lachte hitsig. Het wijfje aan de bar was een rijpe vrucht, een sappig ding dat hem straks in de schoot zou vallen. Zoveel was zeker.

'Ik heb er drie, meid. Je mag er zelf de beste uit kiezen.'

Gesterkt door het bulderende gelach waarmee zijn vrienden hem aanmoedigden, maakte de vetkuif aanstalten om zijn hand op haar dij te leggen, maar Miriam was hem te vlug af. Ze sprong van de barkruk en stak vermanend haar wijsvinger op.

'Met een zielenpoot kan ik helaas niets aanvangen, meneer.'

Het gelach verstomde. De kroegbaas, een kalende vijftiger, fronste zijn voorhoofd. Hij kende zijn pappenheimers en wist hoe licht ontvlambaar sommigen waren. Besefte het meisje dan niet dat ze met vuur speelde?

'Ik zal een taxi voor u bellen, juffrouw', zei hij beslist.

'Bent u gek?'

Echte zatlappen drinken meestal staand, want wie zittend zuipt, voelt pas wat er aan de hand is als hij opstaat. Dat ondervond Miriam aan den lijve toen haar benen dienst weigerden en ze zich noodgedwongen aan de tapkast moest vastklampen om niet om te vallen. De kroegbaas schudde het hoofd en vormde het nummer van een bevriend taxibedrijf.

'Ik wil tetten zien', schreeuwde de vetkuif.

Miriam keek de man meewarig aan, produceerde een gemeen lachje en trok tegen alle verwachtingen in haar T-shirt omhoog.

'Hallo, taxi ABBA? Met Georges van café 't Hoekje.'

Miriam was vergeten dat ze vanochtend op verzoek van haar klasgenoten geen bh had aangetrokken. Al is het maar om 'Little Italy' op stang te jagen, hadden ze gezegd. 'Little Italy' was hun leraar aardrijkskunde. De man had een stijf been en droeg een schoen met een verhoogde hak, vandaar zijn bijnaam. Iedereen wist dat hij op Miriam geilde. Een meisje zonder bh onder haar T-shirt was het enige reliëf waar hij nog van droomde. Dat had hij ooit aan een jongere collega toevertrouwd en die had het doorverteld. Het gerucht was een publiek geheim geworden en sindsdien lieten Miriams klasgenoten geen gelegenheid voorbijgaan 'Little Italy' daarmee te plagen. Als hij het waagde het woord 'bergtoppen' uit te spreken, scandeerden ze zachtjes haar naam. Miriam deed toen telkens alsof ze bloosde, en dat tot grote hilariteit van de jongens. Dit keer was het anders. Net als sommige stieren stokstijf blijven staan als ze voor het eerst met een rode lap geconfronteerd worden, hielden de mannen in het café hun adem in, zelfs de vetkuif bleef sprakeloos naar haar jonge borsten staren. Niet voor lang echter.

'En nu de rok!' schreeuwde hij.

Ontnuchteren is een proces dat in normale omstandigheden geruime tijd in beslag neemt. Toen Miriam zich realiseerde dat ze haar borsten aan een stelletje wildvreemden had laten zien, was ze op slag bloednuchter. Ze trok haar T-shirt naar beneden, griste haar rugzakje van de tapkast en rende het café uit.

‘Nu is het jouw beurt’, zei een van de stamgasten tegen de vetkuif.

De kroegbaas keek wanhopig in de richting van het meisje, dat halsoverkop naar buiten rende en legde hoofdschuddend de hoorn neer.

‘Ik wil geen ellende, Tricken.’

‘Bemoei je met je eigen zaken’, snauwde de vetkuif.

Van In bekeek de drukte vanuit zijn stoel. Mannen in overalls liepen voortdurend af en aan en maakten kamer 204 vakkundig leeg.

‘Wat vind je ervan?’

Versavel stopte een keurig afgewassen kopje in een grote kartonnen doos en hing de vaatdoek over een van de radiatoren. Dat deed hij uit pure gewoonte, want buiten was het vierendertig graden. De centrale verwarming was al maanden afgezet.

‘Partir, c’est toujours mourir un peu’, zei hij een beetje dramatisch.

De verhuizing van de Bijzondere Recherche van de Hauwerstraat naar de Louis Coiseaukaai was eindelijk een feit. Versavel zou kamer 204 zeker missen en hij wist dat de commissaris die mening met hem deelde.

‘We krijgen in ieder geval meer ruimte.’

‘In de letterlijke betekenis van het woord wel, maar...’

Van In wilde iets zeggen over vroeger, toen zijn dienst, de Bijzondere Recherche amper een paar mensen telde en hij naar eigen goeddunken kon handelen, maar hij hield zich in. Het verleden was het verleden. De goede oude tijd was definitief voorbij.

‘Excuseert u mij, commissaris.’

Bruynooghe stond in de deuropening en maakte een ondefinieerbaar gebaar dat voor een groet moest door- gaan.

‘Als er nog een stoel stond, zou ik zeggen: ga zitten, Robert.’

Bruynooghe trok een ernstig gezicht en volgde de blik van zijn overste die over de kale, vergeelde muren glee- den en even bleef rusten op de plek waar vroeger het prikbord van Versavel hing, nu een heldere rechthoek van twee bij een meter.

‘Geen slecht nieuws, mag ik hopen?’

‘Ik vrees van wel, commissaris.’

Van In slaakte een zucht. De voorbije weken hadden ze niets om handen gehad. Waarom sloeg de misdaad uitge- rekend vandaag toe? Een verhuizing bracht al voldoende narigheid met zich. Was het dan toch waar dat Murphy al- tijd gelijk kreeg?

‘Diefstal, overval of moord?’

Bruynooghe moest even slikken. Hij dacht aan zijn dochter die vorige week achttien was geworden. In zijn ogen was zij nog steeds het onschuldige meisje dat bij hem op schoot kwam zitten. Zijn bloed kookte.

‘Verkrachting’, zei hij met de lippen stijf op elkaar.

‘Verkrachting?’

‘Ja, commissaris.’

Bruynooghe wist hoe Van In hierop zou reageren.

‘Mevrouw Braet is met vakantie’, anticepeerde hij op de reactie van zijn overste.

Hilde Braet was de enige vrouwelijke officier in het korps. De reden waarom ze het zo ver had geschopt, was een kwestie van public relations. Op die manier kon bur- gemeester Moens de kritiek weerleggen dat er geen vrou- wen een leidinggevende functie bij de politie bekleed- den. Verkrachting was haar domein. Dat hadden ze dui- delijk met elkaar afgesproken.

‘Is er een gynaecologisch onderzoek verricht?’

Bruynooghe haalde zijn schouders op. Het meisje had net met horten en stoten verteld wat er gebeurd was. Je kon zo’n kind toch niet meteen vragen: is er een gynaecologisch onderzoek verricht?

‘Oké’, zei Van In. ‘Vraag haar nog even geduld te oefenen. Ik kom direct.’

‘Tot uw dienst, commissaris.’

Bruynooghe klakte met zijn tong en maakte een houterige draai van honderd tachtig graden. Hij had met het meisje te doen, dat ineengedoken in de gang zat te wachten. Rechters waren veel te mild voor verkrachters, vond hij.

‘Ik vrees dat we hier moeilijk nog een verhoor kunnen afnemen’, zei Versavel toen Bruynooghe de deur uit was. ‘Mijn pc zit al in de verhuishwagen.’

‘Ik bel de wachtdoende officier’, zei Van In. ‘Misschien weet hij een geschikte plaats.’

Hij pakte de hoorn van de telefoon en tikte een nummer in. Er werd onmiddellijk opgenomen.

Het kantoor van De Kee werd door sommigen als het heilige der heiligen beschouwd. De mensen die er kwamen, kregen er of koffie of een uitbrander, maar voorzover Van In zich kon herinneren, was hier nog nooit een verhoor afgenomen.

‘Hoe heet het meisje ook weer?’ vroeg hij toen Versavel de pc van de hoofdcommissaris aanzette.

‘Miriam Dobbelaere.’

Van In stak een sigaret op en installeerde zich in de stoel van zijn baas.

‘Dobbelaere. Toch niet de dochter van...?’

Versavel knikte. De vader van Miriam leidde een bekend deurwaarderskantoor en behoorde tot de intieme vriendenkring van de hoofdcommissaris. Van In wist met-

een waarom De Kee hem zijn kantoor ter beschikking had gesteld.

‘Zal ik juffrouw Dobbelaere vragen binnen te komen?’

‘Doe dat, Guido.’

Hoewel alle politiemensen vanaf de rang van inspecteur vorig jaar tijdens een spoedcursus hadden geleerd hoe ze slachtoffers van seksuele misdrijven dienden aan te pakken, voelde Van In zich een beetje opgelaten toen Miriam Dobbelaere het kantoor binnenschuifelde.

‘Gaat u zitten, juffrouw. Kan ik u iets aanbieden? Een kopje koffie?’

‘Of een cola?’ stelde Versavel voor.

Het meisje knikte. Op haar T-shirt zaten vuile vegen en haar knieën waren geschaafd.

‘Bent u alleen naar hier gekomen, juffrouw?’

‘Ja, mijnheer. Mijn vader komt pas in de loop van de ochtend thuis. Hij is gisteren naar een klasreünie geweest en is bij vrienden blijven logeren. Ik heb een briefje voor hem achtergelaten op de keukentafel.’

‘Is uw moeder dan niet thuis?’

Het klonk een beetje als een verwijt.

‘Mijn moeder woont in Rome, mijnheer.’

Van In snufte zenuwachtig. Als haar ouders er niet waren, zou iemand van hen haar naar het ziekenhuis moeten vergezellen.

‘Mijn ouders leven al meer dan acht jaar gescheiden’, zei Miriam toen het stil bleef.

Van In nam het meisje aandachtig op. Dat deed hij met een zekere schroom, want Miriam Dobbelaere was een bijzonder knappe meid. Ondanks de vernedering die ze had ondergaan, straalde haar gezicht iets uit wat mannen bekoort, een mengeling van onschuld en zelfverzekerdheid. Van In sloeg zijn ogen neer. Hij had bijna toegegeven aan de verleiding de verkrachting te associëren met het uiterlijk van het slachtoffer. Gelukkig had de psycho-

loge die de cursus seksuele misdrijven doceerde, hem daarvoor gewaarschuwd. Ik kan de aard van het beestje niet veranderen, had ze gezegd, wat niet wil zeggen dat er geen hoop meer is voor jullie soort.

'Mijn collega heeft me verteld dat u aangifte wenst te doen', zei Van In plompverloren.

Hij durfde het woord 'verkrachting' niet in de mond te nemen. Miriam deed het in zijn plaats.

'Ik ben vannacht verkracht', zei ze toonloos.

Het klonk als een vers uit een goedkoop gedicht. Van In nam een trek van zijn sigaret, inhaleerde de rook en sloot even de ogen. Straks zou hij het meisje moeten vragen of de verkrachter haar gepenetreerd had, een totaal overbodige vraag, vond hij, maar zo schreef de procedure het voor: zonder penetratie was er technisch gezien geen sprake van verkrachting.

'Als u dat wenst, kan ik...'

Van In aarzelde. Versavel merkte wat er aan de hand was. Hij schoot Van In te hulp, zoals gewoonlijk.

'Zal ik Carine Neels vragen of ze even langs wil komen?' stelde hij voor. 'Als u dat tenminste goed vindt, juffrouw Dobbelaere.'

Het meisje sloeg haar ogen op en monsterde Van In gedurende een paar seconden. Daarna glimlachte ze naar Versavel. Het was een trieste glimlach. Van In kreeg het er koud van, alsof iemand een ijsblokje langs zijn ruggengraat liet glijden.

'Van jullie ben ik niet bang', zei ze beslist.

'Ik ga eerst een cola voor u halen', zei Versavel met een prop in de keel.

'Twee cola's, Guido. Een gewone en één van het huis.'

'Mogen het er twee van het huis zijn?' vroeg Miriam.

Haar vader kende het reilen en zeilen bij de Bijzondere Recherche. Daar drinken ze nooit pure cola, had hij meer dan eens tegen collega's gezegd. Miriam wist dat haar va-

der ieder jaar een klein fortuin uitgaf aan sterkedrank en dure etentjes. Voor mijn medewerkers, zei hij steevast als iemand daar een opmerking over maakte.

Versavel wierp Van In een veelbetekenende blik toe.

‘Als ik u daarmee een plezier kan doen, juffrouw Dobbelaere, dan...’

‘Mijn vader zal het u in ieder geval niet kwalijk nemen’, zei Miriam.

Uit haar mond klonk de allusie op de reputatie van haar vader niet arrogant.

‘Doe er dan maar twee van het huis, Guido.’

Versavel protesteerde voor één keer niet. De situatie waarin het meisje verkeerde, bracht bij hem oude herinneringen naar boven. Hij dacht aan oom Seppe, die hem achtendertig jaar geleden nogal hardhandig in de liefde had ingewijd. Na afloop had Versavel een half pakje sigaretten opgerookt en hoewel de rook zijn hoofd had doen tolleren, was hij er niet aan verslaafd geraakt. Integendeel. Nadien had hij nooit nog een sigaret aangeraakt. In die omstandigheden zou een beetje whisky het meisje geen kwaad doen.

De agent aan de balie deed zijn best om de man die hem met een korte tik tegen het raam uit een dagdroom haalde, vriendelijk te woord te staan. Hij maakte zelfs geen opmerking over de hazelnootbruine Jaguar die schuin op het trottoir stond geparkeerd.

‘Uw dochter wordt momenteel verhoord door commissaris Van In, meester Dobbelaere’, zei hij met een doodernstig gezicht.

‘Verhoord?’

Gerechtsdeurwaarder Dobbelaere was gewend mensen af te snauwen. Hij gebruikte zelden meer dan drie woorden, om het voetvolk duidelijk te maken wie er de baas was.

‘Zal ik hem vragen of hij u kan ontvangen?’

Dobbelaere bekeek de agent met een blik die hij normaal alleen voor goede ‘cliënten’ reserveerde, uitgebluste mensen die have en goed waren kwijtgeraakt.

‘Ik wil hem onmiddellijk spreken.’

De agent talmde niet. Hij toetste het nummer van kamer 204 in en wachtte gespannen af tot iemand de hoorn opnam.

‘Problemen?’

De agent liet de vraag die Dobbelaere op hem afvuurde onbeantwoord. Hij legde de hoorn neer en toetste haastig het nummer van de wachtdoende officier in.

‘Commissaris Van In zit in het kantoor van hoofdcommissaris De Kee’, zei hij. ‘De Bijzondere Recherche is volop aan het verhuizen. Ik...’

‘Bel hem’, zei Dobbelaere.

Hoewel de man achter de balie vorig jaar bijna de onderscheiding van onbeschoftste agent van het jaar in de wacht had gesleept, produceerde hij een geforceerde glimlach.

‘Tot uw dienst, meester.’

Hij sloeg de ogen neer. Dobbelaere was een machtig man, iemand met wie hij rekening diende te houden.

‘Kunt u zich het merk van de bestelwagen nog herinneren?’ vroeg Van In toen Miriam hem vertelde wat er na de ‘show’ in café ‘t Hoekje was gebeurd.

‘Nee.’

Van In legde zijn pen neer en ging achterover op zijn stoel zitten. In een nabij verleden hadden politiemensen haar verhaal waarschijnlijk op gemonkel onthaald en wie weet hadden ze er nog een paar grove insinuaties aan toegevoegd. Een dronken meisje dat in een volkscafé haar borsten laat zien, vroeg erom verkracht te worden.

‘Was het de man met de vetkuif?’

‘Dat weet ik niet.’

Miriam nam een slokje van de cola. Versavel was voor één keer mild geweest met de sterke drank. De combinatie van suiker en whisky oefende een weldoende invloed op haar uit, en onderdrukte de angstgevoelens die nu met enige vertraging de kop opstaken. Ze mocht er niet aan denken hoe haar vader zou reageren als de waarheid aan het licht kwam.

‘Hij rook in ieder geval niet naar alcohol.’

Van In knikte. Hij wierp een steelse blik op de verklaring die Miriam net had afgelegd. De verkrachter droeg een leren kap en een joggingpak, stond er. Hij zei amper een woord en gooide me na afloop uit de bestelwagen. In het Hemelrijk.

Anders dan veel Bruggelingen kende Van In die plek. Het was een zandweg in de buurt van de Potterierei, een godverlaten gat waar zelfs overdag geen mens te bespeuren viel.

‘Zijn u nog meer details opgevallen?’

‘Hij rook naar de zee.’

De telefoon ging over. Van In liet het toestel rinkelen. Als het dringend was, moesten ze De Kee maar op zijn gsm-nummer bellen.

‘Het is een binnenlijn’, zei Versavel toen Van In rustig in zijn stoel bleef zitten.

‘En dan?’

Versavel maakte een afwerend gebaar.

‘Jij bent de baas, Pieter.’

Kletterende voetstappen. Nieuwsgierige agenten, die in belendende kamers administratieve taken uitvoerden, keken reikhalzend door het raam. Antoon Dobbelaere, de ‘pers’ zoals hij door collega’s werd genoemd, beende strijd-
lustig door de gang, op de voet gevolgd door de wacht-
doende officier.

'Ik kan me best voorstellen dat de burger zich onveilig voelt', zei hij nijdig. 'Het is godgeklaagd dat jullie er zelfs niet in slagen binnenshuis met elkaar te communiceren. Geen wonder dat sommige mensen op de verkeerde partij stemmen.'

De officier met wachtdienst slikte zijn politieke overtuiging in.

'Het komt door de verhuizing', zei hij gelaten.

Dobbelaere haalde de schouders op. Hij had een hekel aan mensen die voor alles een excuus klaar hadden.

'Papa.'

Miriam veerde op toen Antoon Dobbelaere het kantoor van hoofdcommissaris De Kee binnenstormde, maar in plaats van naar hem toe te lopen, bleef ze staan. Versavel observeerde de uitdrukking op haar gezicht, een mengeling van angst en afkeer.

'Wat is er gebeurd, Miriam?'

'Uw dochter is vannacht verkracht', zei Van In.

Dobbelaere deed alsof hij de opmerking niet hoorde.

'Je kent mijn gsm-nummer toch.'

Miriam zette een onschuldig gezicht op en bootste een mechanische stem na.

'Het nummer dat u hebt gevormd, is momenteel niet bereikbaar. Gelieve...'

Dobbelaere haalde zijn dochter aan, een gebaar dat Miriam met enige tegenzin onderging.

'Toen ik je briefje vond, ben ik ogenblikkelijk hierheen gekomen.'

Dobbelaere wierp Van In over de schouder van zijn dochter een vijandige blik toe.

'Voor je met die mensen in zee gaat, wil ik eerst rustig met je overleggen wat de beste manier is om deze zaak aan te pakken.'

'Zaak?' vroeg Van In. 'Is uw dochter een zaak?'